

τήτως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τῆς ἐργασίας (*laisser faire*) καὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀγαθῶν (*laisser passer*), τὴν λεγομένην μονολεκτικῶς οἰκονομικὴν ἐλευθερίαν, ἣτις καὶ τελεῖ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ ὀλονὲν ἐξαπλουμένους περιορισμούς. Τὸ ἀτομικὸν τοῦτο δικαίωμα εἶναι ἐκεῖνο πού ὑπέστη παντοῦ λόγῳ διογκώσεως τοῦ κοινωνικοῦ στοιχείου ἔναντι τοῦ ἀτομικοῦ τοὺς μεγαλειέτους μετασχηματισμούς εἰς τρόπον, ὥστε τὸ σύγχρονον κράτος εὐλόγως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων οὐχὶ ἀπλῶς κράτος δικαίου ἀλλὰ κράτος δικαίου κοινωνικόν.

Ἡ σχετικὴ νομοθεσία, ἣτις τόσας ἤγειρε καὶ ἐγείρει ἀντιρρήσεις, εἶναι τὰ μάλιστα πληθωρική καὶ ἀτεχνος, ἀλλ' ἢ ὑπὸ τῶν συγγραφέων συστηματικὴ ἐπεξεργασία αὐτῆς, ἢ τε κατηγορικὴ καὶ ἢ τελεολογική, ἀποτελεῖ τὴν φωτεινότεραν, νομίζω, πλευρὰν τοῦ ὅλου τόμου, δι' ἣν πρέπει νὰ εἶναι εὐγνώμονες πρὸς πάντος οἱ νομικοὶ πού χειρίζονται πρακτικῶς τὰ συχναζόμενα ταῦτα ζητήματα, οὐχ ἥτιον οἱ οἰκονομολόγοι.

Ἄλλ' ἀκόμη καὶ πᾶς ὅστις μέσα εἰς τὴν σημερινὴν σύγχυσιν τῶν ἀνθρωπίνων ὑποθέσεων θέλει νὰ σκεφθῆ ἄληθινά, θὰ εὔρη ἐδῶ ἄδοξα στηρίγματα.

Ἰδιαιτέρως εἰς τὸ τμήμα τοῦτο, τὸ μεστὸν πρωτοτύπων συνδυασμῶν πρὸς τοὺς λοιποὺς κλάδους τοῦ θετικοῦ δικαίου, προβάλλει ὁ ἀριστοτεχνικὸς χειρισμὸς τῶν ἐννοιῶν, ἢ σφύρων κριτικῆ καὶ τὸ βαθὺ κοινωνικὸν αἴσθημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σβώλου.

Τοιοιτοτρόπως τὸ πράγματι ἐλάχιστα καινοτόμον νέον Σύνταγμα προσλαμβάνει κάποιαν ζωογόνον πνοὴν καὶ προσανατολίζεται κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς ἀξίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας, ὡς τονίζεται ἐν τῷ ἔργῳ, βρίθουν τὰ μεταπολεμικὰ Συντάγματα ἄλλων Δημοκρατιῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ.— *Κωνστ. Ζέγγελη*, *Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα*.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.— *Περὶ τῆς ἡλικίας τῶν προτριτογενῶν στρωμάτων τῆς περιοχῆς Ἀλεξανδρουπόλεως - Διδυμοτείχου τῆς Δυτικῆς Θράκης, ὑπὸ Ἰωάνν. Τρικκαλινῶ**.

Εἰς τὴν περιοχὴν Ἀλεξανδρουπόλεως - Διδυμοτείχου συναντᾶται μετὰξὺ τῶν τριτογενῶν ἀποθέσεων καὶ τοῦ κρυσταλλοσχιστώδους ὑποβάθρου σειρὰ στρωμά-

* JOHANN. TRIKKALINOS, Über das Alter der vortertiären Schichten des Gebietes von Alexandroupolis - Didymoteichon West Thraziens.

των, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτόκοκκον γραουβάκη, ψαμμίτας καὶ κυανοφαίους ἀργιλικούς σχιστολίθους. Αἱ ἀποθέσεις αὗται, αἱ ὁποῖα περιβάλλουσι τὸ κρυσταλλοσχισιτῶδες ὑπόβαθρον τῆς ἀνωτέρω περιοχῆς, ἔχουσι χαρακτηρισθῆ ὑπὸ τοῦ Viquesnel (βλ. 2, σελ. 331) ὡς μεταβατικά στρώματα (terrain de transition).

Εἰκ. 1. Ἴσχυρὸς συμπεπιεσμένος Ἀμμωνίτης. Ἐπακριβῆς προσδιορισμὸς ἀδύνατος. Πιθανῶς πρόκειται περὶ τοῦ Ἀμμωνίτου Keplerites ἢ Grossouneia, Καλλοβίου ἢ Perisphinctes Καλλοβίου ἢ Ὁξφορδίου ἡλικίας.

Τὰ στρώματα ταῦτα παρουσιάζουσι μέγα πάχος, ἄνω τῶν 1000 μ., εἰς τὸ χωρίον Δρυμός, εἰς δὲ τὸ χωρίον Μελία ὠραίας στρωματογραφικὰς τομὰς. Τὰ αὐτὰ στρώματα γραουβάκη κατὰ τὸν Wirth (βλ. 3, σελ. 445) συναντῶνται κάτωθεν τῶν τριτογενῶν βασικῶν κροκαλοπαγῶν εἰς βάθος 1.125,00 μέτρων, εἰς ἀπόστασιν 7 χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν ἐμφανίσεων τῆς παρυφῆς εἰς τὴν γεώτρησιν Ταυρῆ III.

Ειχ. 2. 'Ο αυτός 'Αμμωνίτης. Γραμμική μεγέθυνσις 1 : 15.

Μακρὰν τῆς τοποθεσίας ταύτης, κατὰ προφορικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ συναδέλφου L. v. Loszy, αἱ ἀποθέσεις αὗται παρουσιάζονται ἐπίσης εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κομοτινῆς. Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν τεκτονικὴν δομὴν τῶν ἀνωτέρω στρωμάτων, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα ρηξιγενῆ τεμάχη, τὰ ὁποῖα κεῖνται ἀσυμφώνως ἐπὶ τοῦ κρυσταλλοσχιστώδους ὑποβάθρου καὶ κλίνουν πρὸς διαφόρους διευθύνσεις. Περὶ τῆς ἡλικίας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος στρωμάτων, ἐκ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας, εἶναι τὰ ἐξῆς γνωστά. Κατὰ τὸν Viquesnel (βλ. 2, σελ. 331) τὰ μεταβατικὰ ταῦτα στρώματα εὐρίσκονται ἐν ἀσυμφώνῳ ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ κρυσταλλοσχιστώδους ὑποβάθρου καὶ καλύπτονται ἐπίσης ἀσυμφώνως ὑπὸ τῶν τριτογενῶν στρωμάτων. Κατὰ τοὺς Μητσόπουλον - Τρικκαλινὸν (βλ. 1, σελ. 91) αἱ ἀποθέσεις αὗται εἶναι πιθανῶς παλαιοζωϊκῆς ἡλικίας. Ὁ Wirth (βλ. 3, σελ. 345) ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰ ἀνωτέρω στρώματα τὰ ἀπολιθώματα σπανίζουσιν, ἐκτὸς δὲ τῶν κακῶς διατηρουμένων πυρήνων κογγυλίων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐνθυμίζουσι τὴν Posidonomya, συναντῶνται καὶ μὴ προσδιοριζόμενα λείψανα φυτῶν. Ὁ Wirth ἀναφέρει περὶ αὐτῶν ὅτι τὸ σύστημα τῶν στρωμάτων τῆς Μελίας ἐνθυμίζει τὸ Κούλμιον τῆς Γερμανίας.

Ἐντὸς τῶν αὐτῶν στρωμάτων εἰς τὴν δυτικὴν παρυφὴν τοῦ χωρίου Μελία, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται δυτικῶς τῆς κωμοπόλεως Φέρραι, ἀνευρέθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Τρικκαλινοῦ (βλ. εἰκ. 1 καὶ 2) πεπιεσμένος μεσοζωϊκὸς ἀμμωνίτης. Ὁ ἐπακριβῆς καθορισμὸς τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνευρεθέντος ἀπολιθώματος λόγῳ τῆς κακῆς διατηρήσεως αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Dr. K. Hoffmann - Ἀννόβερον, ὅστις λέγει ὅτι πρόκειται πιθανῶς περὶ ἀμμωνίτου τοῦ Callovien, ἴσως περὶ Stephanoceras Kerplerites ἢ Grossoungria. Ἐπίσης δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι Perisphinctes τοῦ Callovien ἢ Oxford. Βάσει τῶν ἀνωτέρω καὶ μὲ ἀπόδειξιν τὸ εἰς τὴν Μελίαν εὐρεθὲν ἀπολιθώμα καταδεικνύεται ὅτι αἱ μνημονευθεῖσαι ἀποθέσεις, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουσι μεγάλην ἐξάπλωσιν καὶ περιβάλλουσι τὴν ἀνατολικὴν καὶ νοτιὰν παρυφὴν τῆς Μάζης τῆς Ροδόπης, ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ἄνω Δογγέριον ἢ Κάτω Μάλμιον, Ὁξφόρδιον.

ZUSAMMENFASSUNG

Der Verfasser dieses Aufsatzes behandelt hier das Alter der vortertiären Schichten des Gebietes von Alexandroupolis - Didymoteichon. Es zeigt sich an dieser Stelle, dass auf Grund eines von ihm gefundenen verdrückten Fossils, welches von Dr. K. Hoffmann-Hannover bestimmt wurde, in diesem Falle, infolge des schlechten Erhaltungszustandes diese Versteinerung nicht näher bestimmbar ist. Wahrscheinlich handelt es sich um

ein Stephanoceratide (Kepplerites oder Grossouvreia) aus dem Callovien, vielleicht auch Perisphinctes aus dem Callovien oder Oxford.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. M. K. Mitzopoulos — J. K. Trikkalinos, Geologische Voruntersuchungen in Westthrazien. Praktika de l'Acad. d'Athènes. 12, 1937, p. 89-93.
2. A. Viquesnel, Voyage dans la Turquie d'Europe. Vol. II. Géologie. Paris 1868.
3. E. Wirth, Das Erdöhlhoffungsgebiet Westthrazien (Griechenland). Oel und Kohle. Bd. 36, S. 443-456. Berlin 1940.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ.— Δυστροφικαὶ παθήσεις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.— Σημασία τοῦ διαφράγματος ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς θρέψεως τοῦ ἀτόμου, ὑπὸ Ν. Ταπῆ.

Οἱ λόγοι οἱ ὅποιοι μᾶς ὤθησαν εἰς τὴν μελέτην ταύτην εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητος παρατήρησις καθ' ἣν, ἐνῶ τὰ ζῶα εἴτε ἐλεύθερα ζῶντα εἰς τὰ δάση εἴτε ὑποδουλωθέντα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ καταδικασθέντα εἰς ἀφύσικον βίον καὶ εἰς βαρύτητα πολλάκις ἔργα ἀναπτύσσονται ὁμαλῶς καί, ἐὰν ταῦτα δὲν ἐκτεθῶσιν εἰς ψῦξιν, στέρησιν τροφῆς ἢ μολυσματικὴν νόσον, δὲν θνήσκουσι παρὰ ἀπὸ βαθῆ γῆρας, ὁ ἀνθρώπος, ἀντιθέτως πρὸς αὐτά, παρὰ τὰς σοφωτέρας ἱατρικὰς περιποιήσεις, τὴν αὐστηροτέραν δίαιταν, τὰς βιταμῖνας καὶ τὰ ἀντιβιοτικά, εὐρίσκεται μοιραίως ἐκτεθειμένος εἰς πλείστας ὅσας ὀργανικὰς δυστροφίας συνεπεία τῶν ὁποίων γηράσκει προῶρος καὶ θνήσκει ἀκαίρως.

Ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος δὲν ἀποθνήσκει σχεδὸν πλέον ὡς ἄλλοτε ἀπὸ μολυσματικὰ νοσήματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν σκλήρυνσιν τοῦ καρδιο-ἀγγειακοῦ αὐτοῦ συστήματος καὶ τὴν συνελπῶς κακὴν ἄρδευσιν καὶ σφαλερὰν θρέψιν καὶ βίωσιν τῶν ἰσθῶν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς στατιστικὰς τὰ καρδιακὰ νοσήματα καὶ αἱ ἐξ ἀναρχικῆς καὶ ἀχαλινώτου κυτταρικῆς ζῆς δυστροφικαὶ παθήσεις ἀποτελοῦν τὰς κυριωτέρας πηγὰς θανάτου τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἰς ὅλας τὰς χώρας. Εἰς τὶ λοιπὸν ὀφείλεται ἡ τοιαύτη μειονεκτικὴ θέσις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑγίαν αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν ζῶων ;

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ αἷμα, παράγων τῆς αὐτομάτου θρέψεως, δὲν ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἰστούς οὓς ὀφείλει νὰ θρέψῃ ἀλλ' ἀφήνει εἰς αὐτοὺς ἅπλως τὸ πλάσμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, πληροῦν τὰ μεσοκυττάρια διαστήματα, σχηματίζει